

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év január hó 28. és május hó 6. napján tartott nyilvános tárgyalások alapján 2009. év május hó 6. napján meghozta és kihirdette a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 2008. év március hó 19. napján kihirdetett **11.B.85/2006/51.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy az elsőfokú ítélet fejrészeiben megjelölt tárgyalási napok között megjelöli, hogy a bíróság 2007. év december hó 12. napján is érdemi tárgyalást tartott.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását akként pontosítja, hogy az általa 2005. év augusztus hó 28. napjától az elsőfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban a vádlottat terhelően felmerült bűnügyi költség összege helyesen 163.350,- (százhatvanháromezer-háromszázötven) forint.

A másodfokú eljárásban felmerült 36.072,- (harminchatezer-hetvenkettő) forint bűnügyi költségből a vádlott köteles megfizetni az államnak 10.200,- (tízezer-kettőszáz) forintot, míg a fennmaradó 25.872,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Pest Megyei Bíróság a 2008. év március hónap 19. napján kihirdetett 11.B.85/2006/51. számú ítéletében a vádlottat a Btk. 166.§ (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének kísérlete miatt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról; a bűnjelek, valamint a bűnügyi költség viselése tárgyában.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosítás, míg a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2008. év július hónap 2. napján kelt BF.600/2006/7-I. számú átirata szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, abból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmény minősítése is törvényes. A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülmény, hogy a vádlott a cselekményt nő sérelmére követte el.

A tettét ténylegesen meg nem bánó a vádlott esetében a törvényi tételkeret minimumában meghatározott főbüntetés-tartam, valamint a mellékbüntetés mértéke enyhe, annak súlyosítása indokolt a személyi körülmények kiegészítése és a tárgyalási napok teljeskörű feltüntetése mellett.

A másodfokú tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

Utalt arra, hogy a vádlott élettársa, a sértettnek a nyomozás során fogantatosított első tanúkihallgatásakor nem volt törvényes a vallomástétel megtagadásának lehetőségével kapcsolatos figyelmeztetése. A második kihallgatáskor azonban már igen, s ekkor a tanú mindenben fenntartotta a korábban előadottakat, így vallomásának értékelési körbe vonása helyes. A cselekmény tanúi látták a vádlott szűrő mozdulatait s azt, hogy késsel a kezében távozott. Mindezt akkor és ott el is mondták a rendőri intézkedésben, orvosi ellátásban résztvevőknek. Mindezek alapján a tényállás megállapítása helyesen történt.

A minősítés törvényes; a támadott test-tájékból, életfontosságú szervek sérüléséből következően a vádlott egyenes szándékkal követte el a cselekményt. A sértett halála csak a gyors és szakszerű orvosi beavatkozásnak köszönhetően nem következett be.

A kiszabott fő- és mellékbüntetés enyhe, nem áll arányban a bűnösségi körülményekkel. A vádlott, aki korábban már volt büntetve erőszakos bűncselekmény miatt, most nő sérelmére valósított meg jelentős tárgyi súlyú és társadalomra veszélyességű magatartást.

Összességében a büntetés súlyosítását indítványozta.

A védő a büntetés enyhítését kérte. Hivatkozott a vádlott javára szóló körülményekre: arra, hogy a vádlott ötödik éve egyedül neveli gyermekét, 63. éves édesanyja szívbeteg. Jelentős az időmúlás, a sértettet nem viselte meg a cselekmény, külföldön él. A vádlott korábbi büntetése során alkalmazott próbaidő eredményesen eltelt; amennyiben most további tényleges szabadságelvonásra kerülne sor, úgy azt az egész családja sínylené meg.

A vádlott a felszólalásában megerősítette, hogy Angéla utónevű gyermeke 2004. év március hónap 26. napján született, a gyermek anyjával a kapcsolatot nem tartják, lemondott a gyermekről, így láthatási joga sincs és gyermektartásdíjat sem fizet.

A vádlott alkalmi munkát végez, előadása szerint építkezésen dolgozik Érden. A családi pótlékon kívül édesanyja 29.000.-Ft-os rokkant nyugdíja képezi a család jövedelmét. Amennyiben szabadságvesztés büntetést kell töltenie, úgy a gyermeke intézetbe kerül, édesanyja támogató nélkül marad és a házra felvett bankkölcsönt sem lesz, aki visszafizesse.

Végül megismételte, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

Az ítélet tábla a Pest Megyei Bíróság minden irányból - ügyészi, valamint vádlotti és védői részről - bejelentett perorvoslatokkal megtámadott ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályokat megtartva kellő körültekintéssel és részletességgel folytatta le. Felderítési kötelezettségének eleget tett; mindazokat kihallgatta, akik a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásánál jelentőséggel bíró tényekről, adatokról nyilatkozni tudtak. A szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával önmagukban és egymással összevetve értékelte, mérlegelte.

A történések megállapítása során a vádlotti tagadással, valamint a bírósági szakban megváltoztatott egyes tanúvallomásokkal szemben meggyőző indokokkal alapozott a sértett, 1-es és 2-es tanúk a vádlottat terhelő nyomozati vallomására; valamint azon további személyek előadására, akiknek e három közvetlen tanú az eseményeket ott nyomban elmondták.

A fentiek előrebocsátását követően némi kiegészítést, pontosítást mégis tenni kell az elsőfokú ítéleti tényállás vonatkozásában.

A személyi körülményeket illetően: a vádlott a 2004. év március hónap 26. napján született Angéla utónevű gyermekét egyedül neveli (a vádlott másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata).

A sértett sérülései tekintetében a tényállásban (elsőfokú ítélet 4. oldal ötödik bekezdése) az alábbiak rögzítendőek:

A nyaki- és a vállsérülésnél az 1 - 1,5 cm-es adatok nem a szúrcsatornát jelölik, hanem a nyakon a metszett sérülés, vállon pedig a bemeneti nyílás szélességét. A vállsérülés szúrcsatornája 2 cm. A mellkas-sérülés esetében a szúrt sebzés bemeneti szélessége ugyancsak 1,5 cm, míg a szúrcsatorna ez esetben 5 cm volt, az elkövetési eszköz a testüregbe hatolva a máj jobb lebenyének 1,5 cm-es szúrt sebzését okozta.

A fenti adatokat a Fővárosi Önkormányzat Szent János Kórház és Rendelőintézet Ortopéd Traumatológiai Osztály 2005. év szeptember hónap 1. napján kelt zárójelentése (nyomozati iratok 151. oldala), a Pécsi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kar Plasztikai, Égés és Általános Sebészeti Osztály Kórlapja (nyomozati iratok 181. oldal), valamint az orvosszakértői vélemény 1., 4., 5. pontjai (nyomozati irat 202. oldal) tartalmazzák; feltüntetésük az ítéleti tényállásban elengedhetetlen.

Az elkövetési eszköz egy 1,5 cm pengeszélességű; 5cm, vagy azt meghaladó pengehosszúságú kés volt (a hivatkozott orvosszakértői vélemény 5. pontja).

Végezetül az elsőfokú ítélet 3. oldalának negyedik bekezdésében az utolsó sorban írtak annyiban helyesbítendők, hogy a mellkason lévő, hasüregbe hatoló sérülés közepesnél nagyobb erőbehatásra következett be (ugyancsak a már hivatkozott orvosszakértői vélemény 3. pontja).

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal a Pest Megyei Bíróság által megállapítottak már mindenben helyesek, teljesek; és a felülbírálat alapjául szolgáltak a másodfokú eljárásban is.

Tekintve, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás megalapozott, az azt támadó, felmentést célzó vádlotti fellebbezés a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű.

Itt kell azonban utalni arra, hogy az elsőfokú bíróság - és azt megelőzően a nyomozó hatóság - sem tulajdonított jelentőséget azoknak a körülményeknek, melyek felvetik a vádlottnál az elkövetéskori kóros, vagy csökevényesen kóros részegség állapotának, mint büntethetőséget kizáró, vagy korlátozó oknak a lehetőségét.

A rendelkezésre álló adatok - és az azokon alapuló elsőfokú ítéleti tényállás - szerint a vádlott a cselekményt megelőzően kisebb mennyiségű sört fogyasztott, vérének etilalkohol koncentrációja az elkövetés időpontjában 0,73 ezrelék lehetett, mely igen enyhe fokú alkoholos befolyásoltságnak felelt meg; ugyanakkor a klinikai tünetek e mért értéknél súlyosabbak voltak. A cselekményre előzmények - például veszekedés - nélkül került sor, annak helyszínéről a vádlott a papucsait egymás után hátrahagyva mezítláb távozott.

Figyelemmel arra, hogy ez eddig elmaradt, a másodfokú bíróság bizonyítást vett fel a vádlott beszámítási képessége vonatkozásában, a szakvélemény kiegészítését rendelte el.

A bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor büntetőjogi beszámítási képességét érintő kóros vagy abortív kóros részegség állapotában nem szenvedett (az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Budapesti Orvosszakértői Intézetének Osz:710/2009. számú Elmeorvosszakértői lelet és véleménye alapján).

Bár jogorvoslati támadás nem érte, a bűncselekmény minősítése kapcsán utalni kell a következőkre.

A tárgyi oldalon az elkövetés eszközéül szolgáló kés pengemérete önmagában ölési cselekményre nem engedne következtetni; mint ahogy az ellen szól az is, hogy a három sérülésből kettő 8 napon belül gyógyulónak minősül.

Ugyanakkor az ölési szándékot igazolják sérülések helyei: a három szúrt sérülés közül egy a nyakat érte, a másik a testüreget nyitotta meg. Döntő jelentőségű e

körben maga a vádlotti kijelentés: a nem kóros elmeállapotú a vádlott maga is úgy ítélte meg, hogy megölte az élettársát.

Összességében az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlotti cselekményt, e körben a másodfokú bíróság hivatkozik a BH. 1993. 405. számú, a BH. 2006. 240. számú, különösen pedig a BH. 2003. 175. és a BH. 2005. 166. számú jogesetekben kifejtettekre.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen tárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte is. Súlyosító körülmény még, hogy a cselekmény családon belüli erőszak formájában nő sérelmére valósult meg, enyhít ugyanakkor a további időmúlás.

Összességében ez azt eredményezi, hogy a másodfokú bíróság sem a büntetés súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott indokot. Utóbbi ellen szól, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban határozta meg a börtönbüntetés tartamát, a Btk. 87.§ alkalmazására pedig még a méltányolható személyi körülmények mellett sincs ok.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság 2007. év december hónap 12. napján is tartott tárgyalást, ezért ezt az időpontot is feltüntette a határozat bevezető részében.

A vádlott 2005. év augusztus hónap 28. napján elrendelt előzetes fogvatartása az elsőfokú ítélet kihirdetését követően még aznap, 2008. év március hónap 19. napján megszűnt; a beszámítás kapcsán ezt a másodfokú bíróság rögzítette.

Az elsőfokú eljárásban helyes összegzéssel 163.350,- forint bűnügyi költség merült fel (az elsőfokú bíróság a költségjegyzék 18. pontjába felvett 6.080,- forintot számítási hibát vétve elmulasztotta összeadni. A szükséges a másodfokú bíróság megtette (Be. 261. § (1) bekezdés).

A másodfokú eljárásban az orvosszakértői vélemény kiegészítésével összefüggésben merült fel 25.872.-Ft bűnügyi költség. Tekintve, hogy az érintett kérdésről már az alap-szakvéleményben is nyilatkozni kellett volna a szakértőnek, ezt az újabb összeget nem a vádlottnak kell viselnie (Be. 338. § (2) bekezdés); ugyanakkor a kirendelt védő eljárásával felmerült bűnügyi költség a vádlottat terheli a Be. 381. § (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása a Be.371.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. év május hónap 6. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. . Székely Ákos s.k. é dr. Lányi Éva s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.85/2006/51. számú ítéle a Fővárosi Ítélőtábla 3.Bf.198/2008/8. számú helybenhagyó végzése folytán a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év május hónap 6. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő